

Viena iš priežasčių, kodėl daugiau Lietuvos žmonių pasirinko R. Paksą o ne V. Adamkų, yra nepasitenkinimas savo gyvenimu, mano lietuvių bendruomenės Amerikoje atstovė. Vadovo keitimas, pasak jos, yra natūrali to pasekmė.

Dėl čigonų

Čekija vyriausybė pakeitė, kaip jie tvarko čigonų (romų) reikalus ir dabar kviečia juos namo. Tas jiems sekasi. Jei Lietuva padarytų panašiai, tai didelė grupė turėtų grįžti namo.

Kvietimas Čekijos čigonams turi dvi pasekmes. Pirmiausia krašto priėmimą į EU, antra - prieglobsčio užsienyje prašančio ateitį.

Mažumų aprūpinimas liečia žmogaus teisių pripažinimą ir lygų valdžios elgesį su jos gyventojais. Buvo problemų Čekijoje ir gal tas buvo viena priežastis jos nepriimti į EU anksčiau. Todėl jos čigonai bėgo pas britus ir prašė prieglobsčio. O dabar jiems pažadėta geresnių galimybių dėl vaikų mokymo, dėl gyvenimo sąlygų ir kita. Ne tik pažadų, bet ir pinigų pasirodė. Čekai sumoka už grįžimą.

Čekams taip darant, atima iš čigonų Britanijoje ramstį. Skundas, kad čekai yra tokie blogi, lieka tuščias. Dingsta žmogaus viltis laukti teigiamos apeliacijos, kurio išvada bus, kad skundas yra sena istorija. Imigracijos skyrius reikalaus greitai grįžti namo nieko nelaimėjus. Užtai nemažai Čekijos čigonų apsisprendė, kad geriau jiems atsiliiepti į kvietimą tuoj pat.

Kas neims šios duoklės ir pasiliks, turės slėptis, nesusirgti, neturėti reikalų su valdžios bet kokiais pareigūnais, skurdžiai gyventi, vargti, gal ir vogti svetimoje šalyje. O pavėlavęs sugrįžti gaus iš valdžios - nieko.

Jei Lietuva darytų kaip Čekija, tai aišku, kad ir jos čigonai ims grįžti namo, o Britanijoje jų yra nemažai. Galimas dalykas, kad britai to norės už jų teigiamą balsą, patvirtinant Lietuvos priėmimą į EU. Laimėtų visi, o gal toks vaizdas – per geras?

Jonas P

Palaipsniui užsidaro

Pagal naują britų imigracijos tvarką, prisiduodantis ar prieglobsčio prašantis turi prisistatyti imigracijai tuoj po atvykimo, ir tik laivo arba oro uoste. Negalima po mėnesio nueiti į policijos nuovadą ir prisistatyti. Taip užsidaro keliai, atvažiuojantiems konteineriuose, vagonuose ir kitokiais būdais

Jonas P

Įstatymas vaikus auginančioms šeimoms paremti

Seimas ketina sudaryti galimybę asmenims, atleistiems iš darbo dėl įmonės bankroto ar

likvidavimo, gauti socialinio draudimo motinystės pašalpą už nėštumo ir gimdymo atostogų laikotarpį ir motinystės (tėvystės) pašalpą už atostogas vaiko priežiūrai.

Tokių Ligos ir motinystės socialinio draudimo įstatymo papildymo projektą Seimo posėdžių sekretoriato registravo Seimo Socialinių reikalų ir darbo komiteto pirmininkas Algirdas Sysas ir parlamentarė Sigita Burbienė.

Pagal šiuo metu galiojantį įstatymą, tokias pašalpas iki vienerių metų gali gauti tik apdraustieji asmenys. Po atleidimo iš darbo, nepriklausomai nuo atleidimo priežasčių, motinystės ir motinystės (tėvystės) pašalpos neskiriamos.

Įstatymo projekte, suderinant su Įmonių bankroto įstatymo nuostatomis, nustatyta, kad motinystės ir tėvystės pašalpas galėtų gauti moterys, nėštumo laikotarpiu atleistos iš darbo dėl įmonės bankroto ar likvidavimo, taip pat kiti asmenys, kurie dėl įmonės bankroto ar likvidavimo atleidžiami iš darbo ir dėl to negalės gauti atostogų vaiko iki vienerių metų priežiūrai.

Planuojama šias išmokas skirti tik asmenims, turintiems įstatymo nustatyto dydžio ligos ir motinystės socialinio draudimo stažą.

Siūlomas Ligos ir motinystės socialinio draudimo įstatymo pataisas planuojama pateikti Seimui jau šį mėnesį. Jeigu parlamentarai pritartų, jis įsigaliotų jau nuo vasario 1 dienos.

~~~~~

ĮSIMINTINOS DATOS DIDŽ. BRITANIJOS LIETUVIŲ BENDRUOMENĖS KALENDORIJE

SODAS skyriaus metinis susirinkimas vyks šeštadienį vasario 15 d. Sodyboje. Pradžią 15 val.

~~~~~

VELYKOS
Balandžio 21 d. Šventiniai velykiniai žaidimai, konkursai Sodyboje.
Nuolaidos DBLS nariams.

~~~~~

DBLS ir LNB metinis suvažiavimas gegužės 10 ir 11 d.d. Sodyboje

~~~~~

PAVASARIO ŠVENTĖ
Gegužės 25 d.
Praleiskite dieną Sodyboje. Dainininkai iš Lietuvos. Žaidimai vaikams, įvairūs mugės stalai, vakaro diskoteka.

Kalėdinis koncertas Šv.Kazimiero bažnyčioje

Lietuviškoje Šv.Kazimiero bažnyčioje gruodžio 29 d. įvyko šventinis Kalėdinis koncertas. Bažnyčia buvo pilna ir tai rodė, kiek daug darbo buvo įdėta ruošiant, organizuojant šį koncertą vadovaujant kun.Petrui Tverijonui, tuo pačiu lietuvių interesą ir palaikymą kultūriniam renginiui.

Kol muzikantai ruošėsi, Saulius Budinas, koncerto vedėjas užėmė klausytojus šv.Kalėdų tema skirtas istorijas, tokiu būdu sudarydamas šventinę atmosferą bažnyčioje.

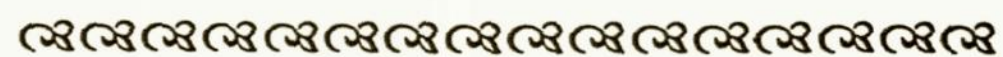
Talentingi muzikantų ir vokalistų nuosavi ir kitų rašyti kūriniai užpildė bažnyčios skliautus. Koncerto atlikėjai tai: Rita Povilaitienė, Angelė Joknytė, Inesa Lapkauskienė, Tomas Povilaitis, Tomas Lapkauskas ir Laurynas Grainys. Viena iš savo kūrinių "Pailsėk" Rita Povilaitienė skyrė lietuviams gyvenantiems Londone.

Koncerto pabaigoje kun. Petras Tverijonas atlikėjus ir dalyvius padėkojo už dalyvavimą tuo pažymėdamas, kad abi šalys vienodai svarbios ir reikalingos išlaikant ir įgyvendinant sėkmingą lietuvišką vakarą. Kaip jis sakė: tai nebūtų koncerto be atlikėjų, bet ir nebūtų koncerto be klausytojų, kurie nepatingėjo ateiti tamsų, lietingą vakarą.

Pabaigai kun. Petras Tverijonas sakė, kad šis vakaras tai muzikinė šventė Jėzaus gimimui ir pats Jėzus turbūt dainavo savo kultūrinės dainas, kaip ir lietuviai šį vakarą demonstruodami jo žmogiškumą ir meilę Dievui.

Genė

Nacionalinės filharmonijos orkestrų vadovai siekia nepriklausomybės

Nacionalinio simfoninio bei Kamerinio orkestrų vadovai Juozas Domarkas ir Saulius Sondeckis su Nacionalinės filharmonijos reorganizavimo ir savo kolektyvų "išsilaisvinimo" planais apsilankė pas Seimo Pirmininką Artūrą Paulauską.

Kaip Eltai sakė Kamerinio orkestro dirigentas profesorius Saulius Sondeckis, į parlamento vadovą kreiptasi, prašant padaryti ne kosmetinę, o esminę Nacionalinės filharmonijos reorganizaciją.

"Tokios įstaigos kaip dabartinė Nacionalinė filharmonija niekur pasaulyje nėra", - teigė S. Sondeckis. Anot jo, Nacionalinis simfoninis ir Kamerinis orkestrai dabar yra administruojami pagal sovietinį modelį. Tuo tarpu abu kolektyvai siekia modernaus, pasaulyje priimto laisvo statuso, be filharmonijos administratorių virš savo galvos, kovoja už tokią pat padėtį, kokią turi Gintaro Rinkevičiaus simfoninis orkestras.

Kalėdos "Sodyboje" – smagu, kaip namuose!

Gruodžio 15d. nuo pat ankstauro ryto "Sodyboje"- Haedley Park netilo šurmuly. Tą dieną "Sodo" ir Londono Pirmasis skyriai organizavo Kalėdinį vaikų balių. Kaip visuomet šios vakaronės tikslas buvo sukviesti kuo daugiau Didžiojoje Britanijoje gyvenančių lietuvių šeimų, bei jiems prijauniančių susipažinti, pabūti kartu, pasilinksinti ir pritraukti kuo daugiau lietuvių tapti Lietuvių Sąjungos nariais.

London'o Pirmojo skyriaus Pirmininkės, Onutės Dobrovolskienės dėka buvo gautas autobusas, kuris atvežė gausų būrį lietuvių iš Londono. Taip pat nuosavu transportu suvažiavo lietuviai iš Londono, vakarų ir pietų Anglijos. Manoma, kad iš viso vakaronėje dalyvavo apie 170 žmonių, iš jų beveik šimtas vaikų. Organizatoriai buvo maloniai nustebinti gausiu dalyvių skaičiumi ir tuo, kad šį kartą buvo matyti daug naujų veidų – tikėsimės naujų DBLS narių.

Kalėdinis balius prasidėjo vidurdienį organizatorių - Sodo ir Londono Pirmojo skyrių vadovų Onutės Dobrovolskienės ir Vlado Gedminto pasveikinimu, bei nuoširdžiausiais palinkėjimais artėjančioms šventėms. Antrą valandą po pietų prasidėjo pagrindinė vakaronės kulminacija – vaikų koncertas. Vaikai visus nustebino šauniomis lietuvių liaudies dainomis ir šokiais. Už šį koncertą organizatoriai ypač dėkingi Rasai Gudaitienei ir pianistei Ingridai, Onutei Dobrovolskienei ir vaikams iš Šeštadieninės mokyklėlės.

Po vaikų koncerto iš tolimos Lietuvos atvyko pasveikinti Kalėdų Senelis. Visiems vaikams atnešė dovanėlių ir saldumynų. O jo geras draugas Mindaugas Smolskus labai puikiai jam padėjo. Vaikai jį sutiko džiaugsmingai krykštaudami, ne ką mažiau džiaugėsi ir jų tėveliai, mat šiais metais visi vaikai gavo vienodas dovanėles ir tokiu būdu buvo išvengta vaikiškų ašarų. Negalima užmiršti ir Gintauto Gabaliaus, kuris taip linksmas ir šauniai padainavo ir pravedė dainas ir žaidimus per visą popietį.

Po šaunaus koncerto ir Kalėdų senelio pasveikinimo visi susirinkusieji buvo pakviesti prie vaišių stalo. Vaišes organizavo Jadvyga Raišienė. Jai padėjo Marytė Chmeliauskienė, Adelė Small, Pat Hill ir Vera Price Sąjungos draugės, Onutė Žilinskienė, Gajutė Vijeikienė, Palmira Petronienė – visoms didelis ačiū. Taip pat vakaronės metu buvo parduodami loterijos bilietai. Loteriją organizavo Onutė Dobrovolskienė, Audrey Mačiulis ir Jadvyga Raišienė. Vakare buvo traukiami loterijos prizai – vertingi gėrimai, saldumynai ir suvenyrai.

Kaip niekad vakaronė buvo smagi ir kupina džiaugsmo. Organizatoriai sulaukė daugybę padėkų iš dalyvių, o viena ypač maloni, kuomet viena dalyvė apibūdino vakarą: "Smagu kaip namuose!". Toks didžiulis pasisekimas yra visų susirinkusių lietuvių, organizatorių ir Sodybos vedėjų nuopelnas.

Iš viso vakaronė atėjo 539 svarus, iš kurių Sodus prisidėjo 370 svarų, o Londono Pirmasis skyrius 168 svarais. Vakaronės metu buvo surinkta beveik 400 svarų aukomis, iš kurių £200.00 yra DBLS pažadėti. Taip pat buvo įrašyti 22 nauji nariai į DBLS.

Organizatoriai labai džiaugiasi sėkmingai pavykusia vakaronė ir tikisi, kad ateityje visos vakaronės bus tokios pat smagios, džiaugsmingos ir kupinos vienovės.

Sodo skyriaus korespondentė
Sigutė Vergnes

Gražiausios lietuviškos knygos

Pasibaigė kasmetinis Kultūros ministerijos skelbtas knygos meno konkursas "Vilnius 2002".

Iš įvairių leidyklų konkursui pateiktų 95 knygų, kaip informuoja ELTA, antrajam konkurso ratui buvo atrinktos 29. Vertinančiajai komisijai rekomendavus, premijos skirtos šiems dailininkams: I premija - Birutei Žilytei už knygą "Algirdas Steponavičius. Paslaptingas būties švytėjimas" (R. Paknio leidykla, spaustuvė "Sapnų sala"); II premija - Eugenijui Karpavičiui už knygą "Lietuva žemėlapiuose" (leidėjas - Lietuvos nacionalinis muziejus, spaustuvė - "Sapnų sala"); III premija - Irenai Daukšaitė-Guobienei už knygą "Gerai, bet nelabai" (leidykla "Žara"; spaustuvė "Spindulys"). Taip pat paskirta dešimt paskatinamųjų premijų. Birutei Žilytei už pirmąją premiją pažymėtą knygą paskirta ir Lietuvos dailininkų sąjungos premija.

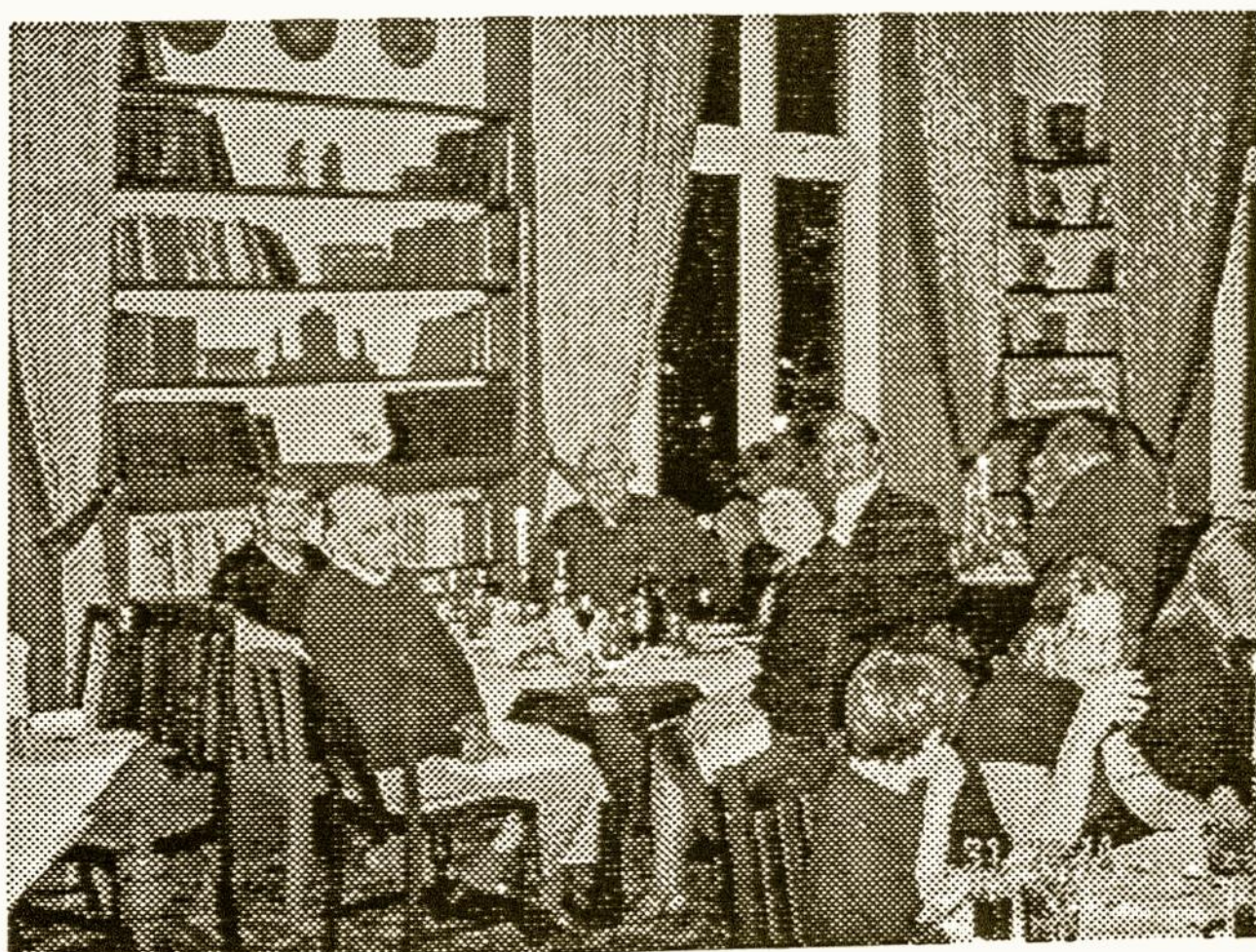
Vilniaus dailės akademijos premija skiriama jaunam dailininkui, šįmet atiteko Sigutei Chlebinskaitei už knygą "Girtuoklių dainos. Arielkėle tu pilkoji" (Lietuvių literatūros ir tautosakos instituto leidykla). Diplomai laureatams bus įteikti Tarptautinės Baltijos šalių knygų mugės metu Vilniuje, vasario 21 dieną, "Litexpo" parodų centre.

O buvo taip.....

*Sutinkant Naujuosius
Sodyboje.....*

*DBLS ir LNB Valdybos
dėkoja visiems
prisijungusiems
organizuojant šią nuostabią
šventę ir dalyviams
padėjusiems įgyvendinti ją.*

“Nidos” žvaigždėlė švietė

Lietuvių kultūros ir literatūros tyrinėtojas Leonas Peleckis-Kaktavičius ir vėl parašė naują knygą, pavadintą “Žodžių žmonės”. Dabar jau kelinta knyga, kuri išleista 2002 m. Šiauliuose, kur gyvena ir dirba jos autorius. Įdomu, kad knygos išleidimą parėmė Lietuvos kultūros ministerija.

Taip jau yra, kad Leonas Peleckis-Kaktavičius Lietuvoje bene vienintelis toks, kuris rašo ne tik apie Lietuvos rašytojus ir kultūros darbuotojus, bet ir apie išeivijoje gyvenančius. Su kai kuriais tų išeivių susitikdavo ir pasikalbėjimus su jais spausdino, o su kitais kalbėjosi laiškais ir leido knygą po knygos. Pasikalbėjimuose jis ypač duoda taiklius klausimus. Tai tikrai išskirtinis kultūros žmogus. Jis kaip tik atnaujinio dar ir 1943 m. pradėtus leisti “Varpus”, kasmetinį kultūros metraštį.

Šioje “Žodžių žmonės” knygoje pasipasakojo visa eilė Lietuvos ir išeivijos rašytojų. Čia spausdinama pasikalbėjimai su Bern. Brazdžioniu /JAV/, Žemaitės proanūkės atsiminimais apie Žemaitę, prof.Rimvydo Šilbajorio /JAV/, Juditos Vaičiūnaitės pasisakymai, autoriaus pasikalbėjimai su Justinu Marcinkevičium (kandidatas Nobelio premijai), su Vytauto Alanto našle Irena /JAV/, su Alfonsu Maldoniu, Algimantu Mikuta, Jono Avyžiaus našle Irena, su Antanu Čalnariu ir Eugenijum Ališanka, Jonu Mikelinsku, Romu Gudaičiu, Jurgiu Kunčinu, išeivijos kritiku Algirdu Titum Antanaičiu, dar su Bernardu Brazdžioniu, Lietuvoje atstovaujančiu išeivijai Gabrieliu Žemkalniu /Australijoje, tai Vytauto Landsbergio brolis/, Petronėle Orintaite /JAV/ ir žymiuoju žurnalistu Broniu Raila /JAV/. Tie asmenys prisimena, pasakoja, vertina save, savo darbus, pasakoja savo susitikimus su kitais žmonėmis. Visa tai labai įdomu skaityti: taip ir matai, kokio gyvo, plataus, jautraus, prasmingo tų kūrėjų pasaulio būta. Dalis čia suminėtojų daugiau jau nekalbės, nebepersimins, nebepasipasakos, nes jų jau nebėra...

Daugiausia vietos šioje knygoje L.Peleckis-Kaktavičius paskiria Londono Nidos Knygų klubo leidiniui K.Barėno redaguotam kasmetiniam metraščiui “Pradalgėms”,ėjusiam 1964 – 1980 m. Jame, kaip rašoma, dalyvavo 102 rašytojai, ir visas dešimt knygų sudaro 4,129 puslapius. Tą straipsnį jis pavadino “Pradalgės”: nuo lankos ir dangaus debesyse iki lankos”. Tas straipsnis “Pradalgė”, to išeivijos leidinio, pristatymas yra pirmas Lietuvos visuomenei. Jis tą savo “Pradalgė” istoriją rašė remdamasis gausia išeivijos spauda ir gausiais kritikų vertinimais, gerais ir blogais, audringais ir ramiais. Ne tik išeivijos spauda vertino kiekvieną naują “Pradalgę” bet ir Vytautas Kazakevičius /Vilnius/ nepraleisdavo progos paminėti, kad ir

nuvertindamas kai kuriuos rašytojus, bet iš jo rašinių ir Lietuvos visuomenė sužinodavo, kas dedasi išeivijoje. L.Peleckis-Kaktavičius rašydamas naudojosi ir kai kuriais rašytojų laiškais K.Barėnui nuo 1963 m. Remdamasis laiškais, jis straipsnyje pateikia nuomones apie “Pradalgės” Bernd. Brazdžionio, Antano Vaičiulaičio, dr. Jono Griniaus, Bronio Railos, Juozo Petrėno, Juozo Švaisto, Jurgio Gludos, Antano Gustaičio, Nelės Mazalaitės, Karolės Pažeraitės, Julijos Švabaitės, A.Šešplaukio-Tyruolio, Eduardo Cinzo, M.Mykolaitytės-Slavėnienės, Petronėlės Orintaitės ir kitų. Iš jų laiškų dalinai matyti, kaip Barėnui reikėjo tas “Pradalgę” ruošti. Įdomūs rašytojų laišakai.

“Pradalgėse”, kaip rodo pasisakymai, apsijungė beveik visi išeivijos rašytojai /s maža išimtimi, berods penkių/.

Amerikoje vis būdavo pradedami leisti panašūs metraščiai-almanachai, bet neišsilaikydavo. Ne finansiškai, bet gal daugiau dėl ideologinių nesutarimų. O į K.Barėno “Pradalgės” atėjo įvairiausių pažiūrų rašytojai, kultūros darbuotojai. Jose atsispindėjo išeivijos lietuvių literatūros ir kultūros reikalai. Be kita ko, su savo kūryba čia pirmiausia pradėjo spausdintis Eduardas Cinzas iš Belgijos, Agnė Lukšytė ir M.Mykolaitytė-Slavėnienė iš Australijos, Jurigs Bradūnas iš JAV, Aleksandras Dičpetris iš Anglijos ir Škotijoje gyvenęs Pranas Milašius, kuris dėl jo rašto sodrumo ir stiliaus kritikos buvo lyginamas su Žemaitė. Ir paskutiniame “Pradalgės” tome dalyvavo ką tik iš Lietuvos pasitraukęs poetas Tomas Venclova.

Kaip rašo L.Peleckis-Kaktavičius, K.Barėnas dar dabar gailisi, kad nebespėjo išleisti Prano Milašiaus knygos. Tiesa, jo novelės dar ir vėliau buvo spausdinamos “Europos Lietuvyje”.

Nuo 1964 metų “Pradalgės”ėjo kasmet vis stambia 400 psl. Knyga. 1973 m. sausio mėn. K.Barėnas išėjo į pensiją. Tai Devintoji ir Dešimtoji “Pradalgės” pajėgė pasirodyti viena po keturių, kita po penkerių metų, nes spaustuvių ėmusiam tvarkyti naujam žmogui nerūpėjo, kad tas leidinys laiku išeitų. Tai šiaip taip ištempęs 10 “Pradalgė”, neradęs pritarimo ir Centro valdyboje, jų tolimesnį jų leidimą nutraukė. Gerai tvarkomas Nidos Knygų Klubas nuostolių nedavė.

Centro Valdyba 1971 m. Sodybos vedėją agronomą Juozą Lūžą perkėlė dirbti į spaustuvių ir pažadėjo jam Barėno pareigas.

Tiesa, LNB pirmininkas Stepas Nenortas kalbino Barėną pasilikti ir tvarkyti toliau Nidos Knygų Klubą, bet J.Lūža nesutiko. O Barėnas dar ir dabar linksmiai prisimena, kaip jis užbėgo už akių. Prieš palikdamas darbą suredagavo, ištaisė po tris korektūras rašytojų knygų. Viskas gatava, ir prieš pat išeidamas paskelbė “Europos Lietuvyje”, kad

Štai tokios knygos spausdinamos. J.Lūža keletą jų atspausdino. Grįžęs į darbą 1978 – 1981 m. Barėnas atspausdino dar kažkiek jų, paskui po trijų redaktorių atėjo 1983 m. Vladas Dargis.

Nidos Knygų klubas išleido 120 knygų. 80 jų sutvarkė Barėnas. Kitos 40 atitenka J.Lūžai ir Vl.Dargiui.

Tiesa, 1983 m. perėmęs Nidos Knygų Klubo tvarkymą, Vl.Dargis panorio ir toliau leisti "Pradalges". Išeivijos rašytojai labai entuziastiškai sutiko tokį norą ir, kaip Vl. Dargis rašė "Europos Lietuvoje", prisiuntė medžiagos tiek, kad užtektų dar dviem "Pradalgėm". Kaip iš kai kurių laiškų matyti, Vl.Dargis prašinėjo po 100 dolerių iš rašytojų, kad pagelbėtų "Pradalgėms" leisti. Prašė jis padėti ir Amerikos Lietuvių Fondą. Fondas jam pinigų nedavė.

Taip ir pasibaigė “Pradalgių” istorija.

Ta "Pradalgis" netektis susilaukė didžiulio rašytojų susijaudinimo. Štai jau vėluojant "Pradalgėm" 1971 m. Petronėlė Orintaitė rašė Barėnui: "Buvome apsigandę – virpėdami laukėme: kad tik nepasibaigtų "Pradalgės", vienintelis mūsų literatūros žurnalas šiapus tvoros. Ypač toks geras, plataus skersmens, be jokių sąlygų žiedus ir žolynus sutalpina. O sužinojusi, kad Barėnas eina į pensiją, ji rašo: "Ne neišeik į pensiją, tempk jungą kaip Sibire – iki gyvos galvos katorgoj. Juk "Nida" ir "Pradalgė" ir "Europos Lietuvis" – Barėno sinonimai. Mums "Aukštinėj Amerikoje" puikybėn tunkančiai išeivijai iš tolo ta Londono Nidos žvaigždėlė atrodo kaip pasakos piliakalnis, kur jokiais apynasriais nepažabotas literatūros aukuras rusena. Vienintelis visam pasauly..."

Bet nebuvo kitos išeities, ir Barėnas pasitraukė. "Dirva" aptarė "Pradalges", kad jos nėra kurios nors literatūrinės krypties, srovės deklaravimas. Leidinys esąs atremtas literatūriniu visuotinumu principu. Per ilgas išeiviškas dekadas tokio būtino periodinio leidinio nesugebėjo sukurti Rašytojų Draugija. "Aidai" rašė, kad didelį darbą atliko Barėnas, išvardydamas 10 "Pradalgių", ir labai gaila būtų, jei šaunusis pjovėjas neplaktų dalgelio ir nepjautų šienelio. Tada tos mūsų literatūros lankos dar daugiau dilgėlėmis apaugtų. A.T.Antanaitis rašė: "Pradalgės" sujungė vos ne visus išeivijos rašytojus ir plačią rašančiųjų ir skaitančiųjų bendruomenę. Tokių ir panašių įvertinimų ir apgailėjimų buvo labai daug.

“Pradalgės” iš tikro buvo vertinamos. Tai rodytų recenzijų gausumas. Net ir Vytautas Kazakevičius “Pergalėje” /Vilnius/ paskyrė kaip niekad daug vietos “Pradalgėms”. 1977 m. rašė: “Tačiau būtume vienpusiškai ir neteisūs, jeigu nepastebėtume didelio “Pradalgių” sudarytojo darbo, jo pasišventimo literatūrai, jeigu tarp gausios literatūrinės medžiagos nerastume ko, kas pagirtina, kas naudinga ir dera”.

I kartais iškeliamus priekaištus, kad spausdinami geri kūriniai ir šalia tų silpnesni, Barėnas atsakė, kad “Pradalgėse” dalyvavo daugiausia lietuvių Rašytojų Draugijos nariai, o į ją tikiu, beraščiai nepriimami, truputį gal ironiška, kad priekaištaujamą dėlto ar kito autoriaus, kurie mielai išsitenka su kitais ne tik reiklių redaktorių tvarkomuose žurnaluose, bet ir antologijose. Kaip tu išskirsi jį “Pradalgėse” ir tuo jį pažeminsi? Iš kur tu, sakytu, čia toks didysis cenzorius atsiradai?

Mes, Britanijos lietuviai galime didžiūotis, kad 1954 metais įsteigtoji "Nida" kaip žvaigždėlė, kaip sako P.Orintaitė, švietė visam išeivijos raštijos pasauly.

M. Barėnienė

□ □

VASARIO 16-oji NOTTINGHAME

Š.m. vasario 16 d., sekmadienį, 16 val.

Latvių Klube,

Stanhil Rd. 1

DBLS Nottinghamo skyrius rengia

**VASARIO 16-osios ir Kovo 11-osios
minėjimus.**

Programoje:

Dr. Darius Furmonavičiaus paskaita

**‘Lietuvos tarptautinė sėkmė ir
antrojo išsilaisvinimo iš
buvusios Sovietinės nomenklatūros korupcijos
būtinybė’,**

***‘Židinio’ mokinukų programėlė;
vaišės, dainos ir šokiai.***

Kviečiame visus DBLS narius ir svečius.

DBLS Nottinghamo skyriaus valdyba

□ □

Jonas Avyžius (1922 – 1999)

Jo gyvenamasis laikas, kūryba ir ryšys su “Europos Lietuviu”

Aukštaitijos ūkininko sūnus. Mokslus ėjo nepriklausomoje Lietuvoje. Spaudoje ėmė reikštis nuo 1938 m. Karo metais, rusų mobilizuotas, kariavo Kurše. Po karo dirbo įvairiose redakcijose. Turėjo talentą ir rašė knygas, kurių žymiausios pirmoji “Į stiklo kalną” (gimnazisto idėjinės ir moralinės problemos), “Žmogus lieka žmogumi” (kaimo žmonių problemos), vėlesnės “Kaimas kryžkelėje” (apie žmonių konfliktus pokario metu, ir ta knyga buvo apdovanota Lietuvos valstybine premija), “Sodybų tuštėjimo metas” (apie vokiečių okupacijos metus, apdovanota Lietuvos ir Lenino premija), “Chameleono spalvos” (kūrybingų žmonių moralinės krizės), “Degimai” (apie naują kaimą) ir kitos. Parašė daug knygų vaikams.

Išeivijos ir Lietuvos kritika pripažįsta Avyžiui žodingą, sodrią kalbą, epiškumą, įdomius veikėjų charakterius, kritiškumą gyvenamam laikotarpiui. Prikla, kad kai kur juntama publicistikos prasikišimų.

Be abejo, išeivija labai kritiškai vertino jo kūrinius, teigdama, kad jis rašė “žvelgdamas įsitikinusio komunisto žvilgsniu” (žr. Lietuvių enciklopedija JAV).

O Avyžius po Atgimimo dėl tų išeiviškų kritikų ir jų pažiūrų rašė, kad išeivija “neturi teisės smerkti likimo valiai likusių gimtojoje žemėje po okupanto padu” ir nėra ko išeivijai didžiuotis savo “nesutepta sąžine”. Ir priešiška nusiteikti, jei ne zoologine neapykanta tam, kas mūsų, Lietuvos rašytojų sukurta rusų okupacijos metais.

O išeivija turėjo ir neoficialią pažiūrą dėl Lietuvos rašytojų, kultūros žmonių. Kuo daugiau juos keiksi, tuo geriau jiems Lietuvoje. Bet ne visi taip darė. Būdavo, pagirdavo už kokį darbą ar už lietuviškesnį pasireiškimą mūsų kultūrai. Ir iš tiesų po Atgimimo pasigirdo balsų, kad dėl tokio ar kitokio darbo palankios recenzijos budri sargų akis atkreipdavo dėmesį, kad čia per daug leista. Autoriai turėdavo nemalonumų.

Lietuvoje mėgo jo knygas, brangino jo draugą.

Lietuvos skaitytojai jį mėgo, skaitė, gerbė ir jo kūrinius aukštai vertino. Vertino kaip žmogų. Jam mirus, skaitėme, kad jis buvo “mylimiausias Lietuvos rašytojas”. Daug buvo išspausdinta straipsnių, prisiminimų apie jį. Tiesa, daug jo knygų išversta į kitas kalbas, o “Sodybų tuštėjimo metas” į 20 kalbų ir tiražas – netoli 4 milijonų.

Tiesa, sovietmečiu, jei reikėdavo pasipriešinti kokiems Kremliaus numatytiems žalingiems projektams, būdavo rašomi spaudoje pareiškimai. O pasirašydavo keli tuometiniai įžymūs žmonės. Toks vienas būdavo ir Jonas Avyžius. Prisimenu, bene paskutiniausias buvo, kai dėl naftos eksploatacijos buvo numatyta sužaloti Baltijos jūros dalis ir Neringa. Pasipriešino pareiškimą su keliais kitais pasirašė ir Jonas Avyžius. Jie įrodė, kokia žala bus padaryta aplinkai ir naftos ten maža. Tada buvo pavojinga ką nors rašyti prieš Kremliaus norus. Toks jis buvo.

Susitikdamas su jaunaisiais rašytojais, kaip tvirtina Vl.Dautartas “Literatūroje ir mene”, Avyžius ragino “nevengti aštrių gyvenimo kampų, rašyti drąsiai, taip, kad žiezirbos lakstyti”. Taip ir jis pats darė, savo romanuose kritikavo net tuos, kurie įsitvirtinę sėdėjo ant savo raudonų kėdžių.

Lenino premija leido jam nesiskaityti su partiniais kritikais

Lenino premija įvertinamas jo “Sodybų tuštėjimo metas” atrišo jam rankas, jo pasisakymu. Jis dar daugiau padarė ir vien dėl to galėjo pasirodyti jo du botagais plieskiamos negerovės ir raudonų kėdžių braškėjimas. Tai romanai “Chameleono spalvos” ir “Degimai”.

Kaip dabar matome po Atgimimo išleistoje knygoje “Rašytojas ir cenzūra”, dėl romano “Chameleono spalvos” buvo labai neigiamai pasisakyta įvertinimo komisijos 1977 m. posėdyje, kuriame, be kitų penkių, dalyvavo liaudies rašytojas Juozas Baltušis (net po Atgimimo, mirdamas tvirtino, kad Sov.Sajunga yra teisinga).

Susipažinęs su anksčiau perskaityta B.Raguočio recenzija apie savo knygą, Avyžius tame posėdyje pradėjo: susipažinęs su Raguočio recenzija, supratau, kad mano darbas nuėjo vėjais, kad jo vieta šiukšlių dėžė. Bet Avyžius drąsiai sukritikavo Raguočio recenziją, sakydamas, kad ji parašyta nekonkrečiai, tikrai chameleoniškai ir t.t.

J.Baltušis tuoj ėmė gerintis, pareikšdamas, kad visi čia susirinkę esą draugai, kurie gerbia ir myli Avyžių, bet jiems ne vistik, kaip ir ką jis rašo, ypač dabar, kai tokia sudėtinga literatūros situacija. Romane esą spalvingai charakterizuotų personažų, gyvų dialogų ir t.t. bet... Avyžius ėmęs vaizduoti tokį visuomeninį sluoksnį (dailininkus, rašytojus, kūrybingus žmones), kurį sudaro kažkokie nevykėliai, idūkėliai, “iškrypę iš didelio gyvenimo proceso”. Jiems tik rūpi erotika, pletkeliai, paisto visokias nesąmones ir anekdotus, visą laiką “kandžiojasi”, ant visko idūkė, bet laiko save pilnaverčiais, visa ko centru.

Tokie “kūrėjai”, sakė Baltušis, verti didžiausio pasmerkimo, bet ne simpatijos. Davė

pylos kaip reikiant Avyžiui. Ir dar, sako, girdi, vienas Avyžiaus personažas pasirinko monumentalią skulptūrą, o iš romano matyt, kad jis pasirinko dėl tų trijų statulų ant Vilniaus katedros. O iš tiesų, pagal Baltušį, komunistai apvalė tą meno paminklą (katedrą) nuo apnašų. (Kaip žinome, tos trys šventųjų statulos ant Vilniaus Katedros buvo nuverstos).

Taip ir panašiai komisiją sudarę kritikai išdirbo Avyžiaus knygą.

Išklausęs Avyžius tarė: "Man rodės, kad knyga reikalinga, o išėjo žalinga. Rašytojo uždavinys ne slėpti, bet vaizduoti blogybes. Tuo vadovaudamasis aš rašiau jį 10 metų. Man taip atrodė... Pagal jūsų pasiūlymus reikia naują knygą rašyti".

Tada komisija nutarė, kad knyga nebus leidžiama. Bet ji išėjo 1979 m. ir neatrodo, kad buvo taisyta.

Neatrodo, kad Avyžius būtų pasitaisęs ir atgailavęs dėl savo nuodėmių, nes sekančioje knygoje, "Degimai", irgi neglosto visokių viršininkų. Prieš spausdinant knygos pavidalą ji buvo perleista per žurnalą "Pergalė". O ten jo vienas personažas ir prasitarė, kad nieko nenupirksi už tą šikrubi, nes jis nieko nevertas. Išspausdintoje knygoje tas "šikrublis" buvo dingęs. Išcenzūruotas.

Mes skaitėme jo "Kaimą kryžkelėje"

Gal skaitytojams būtų įdomu prisiminti, kas atsitiko čia, Anglijoje su jo romanu "Kaimas kryžkelėje", kuris buvo spausdinamas 1965 – 1966 m. "Europos Lietuvyje".

Matydamas, kad apie Lietuvą už geležinės uždangos labai mažai žinių patenka mums, kaip gyvena žmonės, kas ten vyko pokario metais, Barėnas nutarė perleisti per laikraštį ištisai Avyžiaus romaną.

Viskas gerai ėjo iki 1966 m. DBLS visuotinio suvažiavimo. Keli Londono lietuviai ėmė Barėną pulti, priekaištauti, pykintis, kam jis spausdina to komunisto(Avyžiaus) romaną. Tai esanti politinė klaida, ir pikti žodžiai pliekė Barėną. Ir dar, girdi, vieno tų puolančių vaikas pasipiktinęs priekaištuoja savo tėveliui dėl to komunisto romano spausdinimo "Europos Lietuvyje". Bet buvo ir kitų nuomonių. Pvz. Dabar jau a.a. mokytojas Domas Banaitis iš Ročdalės sakė, kad įdomu pasiskaityti, kas dedasi Lietuvoje. Palikta DBLS Centro Valdybai leisti baigti spausdinti ar neleisti. Centro Valdyba nesipriešino, ir romanas buvo baigtas spausdinti "Europos Lietuvyje".

Įdomu, kad po to tuoj pat tą Avyžiaus romaną ištisai išspausdino Kanadoje "Nepriklausoma Lietuva", redaguojama Jono Kardelio, kuris nepriklausomoje Lietuvoje buvo "Lietuvos žinių" redaktorius. Nemačiau, kad jį ten kas taip pultų. Tie keli Londono lietuviai laikėsi

išeivijos veiksmų nustatytos nebendravimo su Lietuva politikos. Tai buvo natūralu, kad kai kam nepatiko. Bet išeivijos niekas į jokių rėmus nesukaustė, bet vis dėlto buvo prisilaikyta nusistatymo nebendrauti su sovietinėmis įstaigomis.

Atsišaukė ir Avyžius

Iš Lietuvos į redakciją buvo atsiųstas Avyžiaus laiškas. Jis paklausė redakcijos, kodėl romanas buvo spausdinamas "Europos Lietuvyje". Barėnas jam atsakė, kad jo knygos veikėjai nėra balti ir juodi stabai, kaip priimta sovietinėje santvarkoje, bet gyvi, gyvenimiški. Ir dar pridėjo, motyvuodamas, kad vis dėlto daugiau kaip metai Avyžiaus romano medžiaga buvo naudojama laikraštyje, pasiūlė, kad gal pasiųsti honorarą kokiu siuntiniu. Tada siuntiniai buvo populiarūs, bet ne pinigai, nes vienas svaras buvo lygus vienam rubliui, o Lietuva rublių turėjo daug, o prekių trūko. Barėnas buvo numatęs siųsti savo lėšomis ir Valdybos neprašyti, nes sužinoję, kad siunčia Avyžiui siuntinį, būtų turbūt nuplėšę odą nuo nugaros.

Avyžius į tokį honoraro pasiūlymą neatsakė, ir tai suprantama.

Saugumietis reikalavo duoti "atitinkamą atkirtį"

Dabar po Atgimimo skaitome L.Peleckio-Kaktavičiaus knygoje "Baltas lapas – lyg altorius" autorių pasisakymų.

Avyžius pasipasakojo apie "Europos Lietuvį" ir "Kaimas kryžkelėje", kuris buvo parašytas laisvesniais Nikitos Chruščiovo laikais. Kai Nikita buvo išstumtas iš Kremliaus, Avyžius rašo taip:

"...pas mane prisistatė saugumietis, iš kurio sužinojau tikrai nuotaiką pakeliančią naujieną: "Kaimą kryžkelėje" savo atkarpose ištisai atsispausdino emigrantų laikraštis "Europos Lietuvis", išeinantis Londone...Girdi, tai provokacinis antausis tarybinei lietuvių literatūrai, aš (Avyžius) turįs reaguoti, duodamas "atitinkamą atkirtį" spaudoje. Kodėl, jeigu ten ("Europos Lietuvyje")nei eilutė išbraukta, nei žodis pakeistas, tik Dievas visur iš didžiosios raidės? Saugumietis išsinešė "Europos Lietuvio" komplektą, suraukęs nosį, patarė vis dėlto surasti kokią dingstį "provokaciniui antausiui". Bet ar galėjo pakilti ranka? Tiesa, po kokių penkiolikos metų ji pakilo Londone. Tačiau tam, kad dėkingai paspaustų delną buvusiam "Europos Lietuvio" redaktoriui rašytojui Kazimierui Barėnui. Taip ir buvo.

tąsa iš 9 psl.

Ir čia Londone susitikom...

1980 m. gegužės mėn. paskambino telefonas ir Avyžius atėjo su žmona Irena. Aukštas, stuomeningas, žmona graži, juodais plaukais, abu labai draugiški.

Pasakojosi, kad turi ūkelį, niekur nepriklauso, nedalyvauja cirkuliuojančiam Vilniaus literatų būryje ir niekur neina. Vėliau skaitėme, kad visą maistą patys užaugindavo ir pats Avyžius duoną kepė.

Kalbėjome apie viską. Praleistas gražus, jaukus vakaras. Nuo to laiko abu rašytojai palaikė ryšį. Ir visada Avyžius ir p. Irena atsimindavo tą šiltą lietuvišką vakarą pas Barėnus. Mums visada buvo įdomu, kad jis savo laiškus įvyniodavo į baltą tuščią popierių. Ar dėl cenzūros? Knygoje "Baltas lapas – lyg altorius" Avyžius pasisakė, kad Barėnas jam "labai artimas žmogus, visomis prasmėmis".

Kaip dabar matyti, jis palaikydavo ryšį ir su rašytojais Mariumi Katiliškiu, Kaziu Almenu, Antanu Vaičiulaičiu. Jam mirus, jo žmona p. Irena ruošia knygą apie jį, kurioje pasisako rašytojai ir kiti pažįstami apie Avyžių. Buvo paprašytas ir Barėnas, ir jis parašė. Knyga gali išeiti šiais metais. Jis buvo pagerbtas DLK Gedimino Ordinu.

Atgavus nepriklausomybę, Jonui Avyžiui arčiausiai prie širdies buvo Tėvynės sąjungos konservatorių partija, tai kaip jos atstovas buvo išrinktas į Seimą. Dirbdamas Seime sunkiai susirgo ir mirė 1999 metais liepos 7 dieną.

M. Barėnienė

Minimas Klaipėdos krašto prijungimo prie Lietuvos jubiliejus

Sausio 15 d. sukako 80 metų, kai po 1923-ųjų sukilimo Klaipėdos kraštas buvo prijungtas prie Lietuvos. Kai kurie istorikai šį įvykį vertina kaip drąsiausią lietuvių žingsnį tarpukario metais.

Komentuodamas 1923 metų sukilimą ir jį nulėmusias aplinkybes klaipėdietis istorikas dr. doc. Vygantas Vareikis Eltai sakė, jog šio lemtingo įvykio šaknys siekia Pirmojo pasaulinio karo pabaigą, kai pralaimėjus Vokietijai Klaipėdos kraštas buvo atskirtas nuo jos. Tai, anot istoriko, buvo padaryta paisant ne tiek Lietuvos, kiek Prancūzijos ir Lenkijos interesų, kurios kapituliavusią Vokietiją stengėsi apsupti iš visų pusių.

Istoriko teigimu, 1919 metais, kai Klaipėdos kraštas buvo atskirtas nuo Lietuvos, jis laikinai perduotas Antantės globai, kol bus nutarta, ką su juo daryti. Netrukus čia įvesta prancūzų

kariuomenė, kuri išbuvo iki 1923 metų. Tuo metu Lietuva prarado Vilniaus kraštą ir atsidūrė sudėtingoje padėtyje: šalis liko ne tik be uostamiesčio, bet ir kito labai svarbaus miesto. Anot V. Vareikio, būtent dėl to Lietuvos politikai ėmė kurti planus, kaip Klaipėdos kraštą paimti jėga, tačiau tąkart jų pastangos buvo bergždžios.

"1922 metų pabaigoje tampa aišku, jog Paryžius Klaipėdą nusprendė padaryti laisvuju miestu, panašiu į Gdanską. Lietuvos tai netenkinio, todėl tuometinis ministras pirmininkas Ernestas Galvanauskas, remiamas ir kitų šalies politikų, nedelsiant pradeda ryžtingai planuoti, kaip Klaipėdos kraštą prisijungti jėga", - sakė V. Vareikis. Anot jo, 1923 metų pradžioje Kaune suformuojama ypatingoji rinktinė iš 1 tūkst. 500 kareivių, karininkų ir šaulių sąjungos narių, kurie dviem kolonomis pajuda Klaipėdos krašto link ir naktį iš sausio 9 į sausio 10-ąją kerta sieną. Po kelių susirėmimų su prancūzų kariuomenės pajėgomis sausio 15 dieną Klaipėdos kraštas sėkmingai užgrobias.

V. Vareikio teigimu, vietiniai gyventojai, remiantis archyviniais dokumentais, beveik nedalyvavo šiame sukilime ir į naujai formuojamą Klaipėdos krašto armiją pradėjo stoti tik po to, kai sukilimas pavyko. Iš dalies Klaipėdos krašto statuso pasikeitimą jie vertino teigiamai, nes ekonominė krizė Vokietijoje, markės nuosmukis jiems nebuvo naudingi.

V. Vareikio nuomone, vertinant 1923 metų sukilimą, jo reikšmės neįmanoma pervertinti. Kai kurie istorikai linkę manyti, kad tai buvęs drąsiausias lietuvių žingsnis tarpukario metais. Jie ne tik patys suplanavo sukilimą ir sėkmingai įvykdė, bet ir diplomatinio būdu užsitikrino užnugarį, diskutavo su vokiečiais ir rusais. Anot V. Vareikio, vien tai, kad Lietuva gavo Klaipėdos uostą, - didelis laimėjimas. Per jį buvo galima eksportuoti žemės ūkio produkciją, kurios pardavimai užsienyje tuo metu sudarė didžiąją dalį Lietuvos biudžeto.

Istorikas pažymi ir vėlesnę politinę sukilimo reikšmę. Anot jo, 1945 metais Stalinui nekilo abejonių, kad šis kraštas priklausio Lietuvos socialistinei respublikai, nes iki Vokietijos užkariavimo jis priklausė Lietuvai. V. Vareikis neatmeta galimybės, kad, be 1923 metų sukilimo, Klaipėdai tapus laisvuju miestu, Sovietų sąjunga jį būtų traktavusi kaip bendrą Kaliningrado dalį, tad sunku pasakyti, ar Lietuva dabar turėtų priėjimą prie jūros.

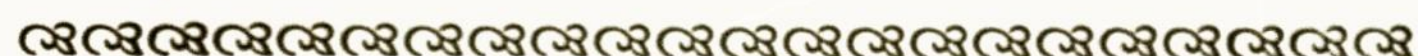
Minint Klaipėdos krašto prijungimo prie Lietuvos 80-ąsias metines, nuo pat ryto uostamiestyje vyksta šiam jubiliejui skirti renginiai.

tąsa 11 psl.

tąsa iš 10 psl.

Juos 8 valandą pradėjo visose Klaipėdos miesto ir apskrities mokyklose surengta istorijos pamoka. Vėliau sausio 15-osios įvykiai paminėti prie buvusios prancūzų prefektūros dabartinėje Teatro aikštėje. Be to, Mažosios Lietuvos istorijos muziejuje pradeda veikti istorinė paroda "Kova dėl Klaipėdos. 1923-ieji", uostamiestyje taip pat surengta ir vieša diskusija "Klaipėda 1923-2003. Laimėjimai ir praradimai". Joje pakviesti dalyvauti žinomi istorikai, politikai, visuomenės atstovai.

Po žuvusiųjų pagerbimo prie paminklo, skirto 1923 metų sukilimo dalyviams, jubiliejų Dramos teatre vainikuos respublikinis moksleivių vokalinių grupių festivalis "Fantazija". Iškilmingas minėjimas - koncertas vyks ir Klaipėdos muzikiniame teatre. Čia koncertuos Mažosios Lietuvos simfoninis orkestras, Muzikinio teatro choras, solistai, aktoriai.

Lietuviškų Tyrimų ir Studijų Fondas sveikina

*Didžiosios Britanijos lietuvius su
artėjančia Vasario 16-ąja
ir kviečia tapti Fondo nariais*

*Paremkime Lietuvos Istorijos anglų kalba ruošimą,
artėjant 750-osioms Lietuvos Karalystės ir Mindaugo
karūnavimo metinėms*

*Fondo nariai gali įsigyti ruoštas knygas su 25%
nuolaida, palyginus su knygynų Jungtinėje Karalystėje kaina.*

*Metinis nario mokestis £100,- remia 660 psl. Prof. Edvardo
Gudavičiaus knygos 'Lietuvos istorija' vertimą į anglų kalbą.
Trečdalis I-ojo tomo jau išversta.*

*Žymia auka prisidėjusiems prie šio svarbaus darbo nemokamai
atsiųsime Profesoriaus Edvardo Gudavičiaus 'Lietuvos Istorijos' I-ąjį
tomą lietuviškai*

*Maloniai kviečiame kreiptis į Sekretorių, dr. Darių Furmonavičių,
tel.: 0115-9826431, ar Pirmininką, kun. dr. Steponą Matulį, tel.:
0115-9821892.*

*Čekius galima rašyti: The Lithuanian Research & Studies Fund ir
siųsti: 16 Hound Rd., West Bridgford, Nottingham NG2 6AH.*

*Dar turime keletą egzempliorių a.a. Eimučio Šovos parengtos Prof.
Vytauto Landsbergio knygos 'Lithuania Independent Again'.
Kaina su nuolaida: £26.25 + £3.20 (paštas Jungtinėje Karalystėje) =
£29.45.*

*Tai puiki dovana vaikams ir anūkams, draugams ir draugėms
visomis progomis.*

Lietuviškų Tyrimų ir Studijų Fondas

Skaitytojų Aukos:

S.Lenkevičius	£40.00
V.Keris	£20.00
S.Urbonavičienė	£10.00
B.Gedzevičius	£10.00
M.Kuzmickas	£10.00
P.Dunn	£10.00
L.Ašmega	£10.00
Rev.V.Kamaitis	£10.00
G.Kernazickas	£10.00
M.Neimantienė	£10.00
P.Poviliūnas	£10.00
J.Rimdžius	£10.00
Lietuvos Mokslų Akademijos biblioteka	£5.00
A.Gaidelis	£5.00
V.Gurevičius	£5.00
V.Kilius	£5.00
K.Vilkonis	£5.00
G.Juozelskienė	£5.00
A.Sabulis	£5.00

*Redakcija nuoširdžiai dėkoja
skaitytojams – rėmėjams už
siunčiamus laiškus,
pasveikinimus su Naujais
atėjusiais Metais ir skirtas
aukas remiant "EL".*

BRITŲ- LIETUVIŲ VAIKŲ FONDAS

Aukos:	
R.Drungilas	£100.00
V.Gurevičius	£100.00
S.Gailiunienė	£50.00
DBLS	
Wolverhampton skyris	£50.00
T.McDiarmid	£20.00
V.Jasaitis	£20.00
A.Petkevičius	£20.00
J.Petkevičius	£10.00
G.Ivanauskienė	£10.00
B.P.Harvey	£10.00
G.B.Zinkai,	
A.A. L.Valantinienės atminimui	£10.00

*Nuoširdžiai dėkojame už šias
aukas*

Fondo sekretor

EUROPOS LIETUVIS - EUROPE'S LITHUANIAN - MONTHLY

Published by Lithuanian Association in Gt.Britain and Lithuanian House Ltd.: Lietuvių Sodyba, Headley Park Club, Picketts Hill, Nr.Bordon, Hants GU35 8TE. Prenumeratos kaina: D.Britanijoje - £10.00, Europoje - £15.00 oro paštu., visur kitur £15.00 paprastu paštu. Skelbimų kaina - 5.00 sv. už vieną skilties colį arba iš anksto susitarus su administracija. Administracija: Lietuvių Sodyba, Headley Park Country Club, Picketts Hill, Nr.Bordon, Hants GU35 8TE. Tel.: 01420 472810. Čekius išrašyti: "Lithuanian Association in Gt.Britain Ltd.". Redaktorė: Ilma Švalkienė 3 Crimea Close, Wootton, Northampton, NN4 6SA England. Tel.01604 767092. E-mail: ilma_svalkus@hotmail.com. Redakcija rankraščius taisy ir trumpina savo nuožiūra. Nepanaudoti rankraščiai grąžinami tik susitarus. Atspausdinti straipsniai išreiškia autorių, ne redakcijos, ar leidėjų nuomonę. Už įdėtų skelbimų turinį nei leidėjai, nei redakcija neatsako.

Lietuviškų Tyrimų ir Studijų Fondas

kviečia į iškilmingą metinį visuotinį susirinkimą,
vasario 16-ąją, sekmadienį,

Lietuvių Katalikų Centre – Židinyje

16 Hound Rd., West Bridgford, Nottingham NG2 6AH

Programoje:

11.15 val. Pamaldos už Lietuvą

13 val. sekretoriaus informacija, einamieji reikalai, įstatų patvirtinimas.

Šventinis cepelinų balius

Lietuviškų Tyrimų ir Studijų Fondas

Mielas "Europos Lietuvis" skaitytojau

Kada matėte draugą iš Londono, Mančesterio, Coventrio ar Škotijos?

Headley Parkas, "Sodyba", yra puiki vieta, kurioje galite praleisti kelias dienas ir su draugais, svečiais iš Lietuvos, šeima, pasigrožėti nepaprasta aplinka. Pasiimkite kelias išeigines dienas ir pabendraukite su Jums mielais žmonėmis "Sodyboje", prisiminkite senus laikus, pasidžiaukite dabartimi, pasvajokite apie ateitį.

Galėsite pasivaikščioti po parką, apeiti ežerą, gal net pagrybauti. Galėsite gardžiuotis užkandžiais bare ar išrinkti ypatingą vakarienę iš valgiaraščio restorane, gėrėtis draugais ir viešnagė be rūpesčių ir vargų.

Kelių dienų atostogos "Sodyboje" būtų puiki dovana tėveliams, ar kitiems artimiesiems.

Paskambinkite tučtuojau į "Sodybą" (01420 472810) ir sužinokite ką galima užsisakyti.

PAMALDOS

Londone Lietuvių

šv.Kazimiero bažnyčia

21 The Oval, E2 9DT (rytinėje miesto dalyje, prie Hackney Road) tel.:020 7739 8735.

E-mail: lon-don@ptverijonas.freemove.co.uk

Pamaldos sekmadieniais:

9 val. angliškai.

11.00 val. tik lietuviškai

18.00 jaunimo šv.Mišios

Darbo dienomis ir šeštadieniais šv.Mišios 19 val.

Šv.Kazimiero bažnyčia pasiekama autobusais 26, 48, 55, 253, D6.

Artimiausia požeminė stotis - Bethnal Green - Central line.

Nottinghame - Židinyje

16 Hound Road, West Bridgford, Nottingham NG2 6AH, tel. 0115 9821892.

Pamaldos kasdien:šiokiadieniais ir sekmadieniais 11.15 val.

Mančesteryje kiekvieno mėnesio paskutinį sekmadienį, 12.30 val.

Bradforde kiekvieno mėnesio pirmą sekmadienį, 12,30 val.

Dėmesio! Dėmesio! Dėmesio!

Visiems "Europos Lietuvio" skaitytojams

"Europos Lietuvio" numeriuose skelbiama :
perka, parduoda,keičia, ieško skelbimai.

Norintiems naudotis šia paslauga,
prašome skambinti redakcijai ar rašyti jos adresu,
arba elektroniniu paštu.

Skelbimų kaina priklausys nuo žodžių kiekio skelbime.
Vieno žodžio kaina 20 penų.

Redakcija

Mirus

Elenai Vainorienei

Nuoširdžiai užjaučiame šeimą dėl motinos mirties.

Liūdime kartu su jumis

DBLS

Nottinghamo skyrius